

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 405/2018-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. novembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Annou Lacovou, Pražská 4, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 35 Er 483/2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. októbra 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice II

(ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 35 Er 483/2017 (ďalej len „namietané exekučné konanie“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je účastníkom namietaného exekučného konania, ktoré začalo na návrh matky maloletého [REDAKOVANÉ] ako jeho zákonnej zástupkyne na vymoženie výživného od sťažovateľa na základe právoplatného exekučného titulu. Dňa 10. februára 2018 bol sťažovateľ zastavený policajnou hliadkou, ktorá ho informovala o exekučnom príkaze na zadržanie vodičského preukazu a súčasne daný príkaz aj vykonala a sťažovateľovi zadržala vodičský preukaz. Exekučný príkaz do podania sťažnosti sťažovateľovi nebol doručený.

3. Dňa 27. februára 2018 sťažovateľ u súdneho exekútora podal žiadosť o zrušenie príkazu, ktorú odôvodnil tým, že je zamestnaný u zamestnávateľa [REDAKOVANÉ] (ďalej len „zamestnávateľ“), a vykonáva rozvoz tovaru ako vodič motorového vozidla a podľa dôvodovej správy k novele Exekučného poriadku tento spôsob exekúcie nemožno uplatniť vtedy, ak je neplatič výživného vodičom z povolenia.

4. Súdny exekútor o jeho žiadosti nerozhodol a vec odstúpil na rozhodnutie okresnému súdu, ktorý listom z 26. marca 2018 súdnemu exekútorovi oznámil, že o jeho žiadosti nemôže rozhodnúť s poukazom na § 179a ods. 4 Exekučného poriadku. Dňa 28. augusta 2018 si sťažovateľ prevzal výpoveď z pracovného pomeru od zamestnávateľa, výpovedná lehota mu skončí 31. októbra 2018. Následkom nesprávneho postupu, nečinnosti a neefektívnej práce okresného súdu a súdneho exekútora sťažovateľ prišiel nielen o prácu, ale v najbližšom období nebude môcť platiť výživné maloletému synovi v žiadnej sume.

5. Sťažovateľ si plnil vyživovaciu povinnosť priebežne doteraz vo výške, ktorý mu umožňoval jeho príjem a proti exekučnému titulu podal aj dovolanie (proti rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7 CoP 74/2016 z 30. júna 2017 a 30. augusta 2017, pozn.), o ktorom nebolo dosiaľ rozhodnuté.

6. Sťažovateľ na základe uvedeného navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že postupom okresného súdu v namietanom exekučnom konaní došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (bod 1). Domáha sa aj priznania finančného zadosťučinenia v sume 4000 € „ako morálnu ujmu za porušenie jeho základných práv a za dlhodobý stav právnej neistoty“ a súčasne žiada priznať úhradu trov právneho zastúpenia.

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom,

ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietáhoch, resp. ak „argumenty v sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie“ (m. m. II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04, I. ÚS 445/2016).

10. V súvislosti s podanou sťažnosťou sa ústavný súd zamerlal v prvom rade na preskúmanie opodstatnenosti sťažnosti sťažovateľa, keďže pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy odmieta sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, ak „vzhľadom na skutočnosť, že celková doba konania pred súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizovali reálnu možnosť zbytočných prietáhov, a tým ani porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (II. ÚS 109/03).

11. Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 66/02, I. ÚS 154/03, I. ÚS 38/04, III. ÚS 199/02, IV. ÚS 147/04, IV. ÚS 221/05).

12. Podľa názoru ústavného súdu nemožno na základe sťažnostnej argumentácie sťažovateľa a ním tvrdených skutočností považovať postup okresného súdu v namietanom exekučnom konaní za taký, ktorý by bolo možné kvalifikovať ako ústavne významné zbytočné prietahy v konaní. Doterajší priebeh konania pred označeným súdom reálnu možnosť vysloviť porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy pre tento čas nezakladá.

13. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov...

14. Ako to z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, sťažovateľ namieta porušenie označeného základného práva podľa ústavy v namietanom exekučnom konaní z dôvodov uvedených v bode 2 až 6.

15. Po preskúmaní spisu okresného súdu (aj exekučného spisu), ktoré si vyžiadal pre účely posúdenia argumentácie sťažovateľa, podľa ktorej okresný súd a súdny exekútor mali spôsobiť svojou nečinnosťou, nesprávnou činnosťou a neefektívnou činnosťou porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ústavný súd konštatuje, že jeho sťažnosť nie je dôvodná.

16. Ako vyplýva z chronológie vo veci vykonaných procesných úkonov, 2. februára 2017 okresný súd vydal pre súdneho exekútora poverenie na vykonanie exekúcie. Dňa 8. marca 2017 boli doručené okresnému súdu námietky sťažovateľa proti exekúcii a tiež jeho námietky proti trovám exekúcie podané u súdneho exekútora 3. marca 2017. Dňa 31. augusta 2017 bola oprávnená na vyjadrenie k týmto námietkam a 10. novembra 2017 bolo okresnému súdu doručené jej vyjadrenie k námietkam proti exekúcii. Dňa 4. decembra 2017 okresný súd vydal uznesenie o zamietnutí námietok sťažovateľa proti exekúcii a jej trovám.

Dňa 16. februára 2018 požiadala právna zástupkyňa sťažovateľa listom z 15. februára 2018 okresný súd, aby rozhodol, že *„súbežne vedené tri exekúcie na vymożenie výživného považuje za nezákonné, úkony súdnych exekútorov sú zmätočné, a preto žiada súd o rozhodnutie o námietkach a o návrhu na zastavenie exekúcie“* (č. 1. 43 v spise). Dňa 13. marca 2018 súdny exekútor doručil okresnému súdu exekučný spis spolu s návrhom sťažovateľa na zastavenie exekúcie a jeho námietkami proti trovám exekúcie a 18. apríla 2018 okresný súd vyzval zákonnú zástupkyňu oprávneného na vyjadrenie k návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie, ktorá vyjadrenie doručila okresnému súdu 17. mája 2018. Dňa 30. mája 2018 súdny exekútor doručil okresnému súdu návrh na zastavenie exekúcie a 28. júna 2018 podanie právnej zástupkyne sťažovateľa označené ako námietky proti upovedomeniu o ďalších trovách exekúcie. Dňa 31. júla 2018 okresný súd vydal uznesenie o vyhlásení exekúcie za neprípustnú v časti zastavenia exekúcie v časti, zamietnutí návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie, zamietnutí jeho námietok proti trovám exekúcie a vyhovení jeho námietkam proti ďalším trovám exekúcie.

Dňa 23. augusta 2018 sťažovateľ podal odvolanie a 3. septembra 2018 okresný súd vyzval oprávnenú na vyjadrenie k jeho odvolaniu. Dňa 21. septembra 2018 súdny exekútor

doručil okresnému súdu podanie označené ako „námietky proti upovedomeniu o ďalších trovách exekúcie“.

17. S poukazom na uvedenú chronológiu úkonov v tejto exekučnej veci podľa názoru ústavného súdu možno konštatovať, že v určitých úsekoch najmä v roku 2017 došlo síce k menším k obdobiam nečinnosti, tieto obdobia však okrem toho, že ich sťažovateľ kvalifikovane zastúpený právnu zástupkyňou ani v sťažnosti nešpecifikoval a nenamietal (teda riadne neodôvodnil podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pozn.), v okolnostiach tohto prípadu samy osebe alebo aj v súhrne zjavne nedosiahli takú úroveň, že by mali za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

18. Z exekučného spisu a vyjadrení okresného súdu, ako aj súdneho exekútora napokon vyplýva, že v tejto veci sa podieľal na terajšej dĺžke tohto konania aj samotný sťažovateľ, ktorého nedostatočná súčinnosť tiež prispela k určitým obdobiam nečinnosti z dôvodu vád v doručovaní na jeho strane, napr. 23. januára 2018 okresný súd (č. 1. 39) požiadal [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] o doručenie zásielky sťažovateľovi z dôvodu, že sa zásielka súdu podaná na adresu jeho bydliska na pošte 20. decembra 2017 vrátila ako neprevzatá.

19. Čo sa týka sťažovateľom namietaného nesprávneho postupu súdneho exekútora či okresného súdu pri zadržení vodičského preukazu a jeho nevrátení, ústavný súd poznamenáva, že v danom type konania (o súdnych prieťahoch, pozn.) nemá právomoc skúmať námietky sťažovateľa, či v tejto veci správne aplikovali § 179a ods. 4 prvú vetu Exekučného poriadku v relevantnom čase, t. j. do 31. marca 2017, a z akých dôvodov mu tento príkaz nebol doručený, ako tvrdí.

20. Predmetom namietaného exekučného konania je vymoženie dlžného výživného od 13. marca 2013 do 31. decembra 2016 vo výške 8 045 eur a bežného výživného od 1. januára 2017 do budúca vo výške 300 eur mesačne. Vymáhaný nárok v exekučnom konaní ku dnešnému dňu predstavuje sumu vo výške 13 100 eur (proti sťažovateľovi sú

vedené ešte ďalšie dve súvisiace exekučné konania, pozri č. 1. 28 v spise okresného súdu, pozn.).

21. Na dôvažok ústavný súd zistil, že zamestnávateľom sťažovateľa bola obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a sťažovateľ do apríla 2018 bol jedným z troch spoločníkov a jediným konateľom tejto obchodnej spoločnosti. V tomto postavení teda bol ešte v čase doručenia žiadosti o zrušenie príkazu na zadržanie vodičského oprávnenia, v ktorej proklamoval výpoveď z pracovného pomeru, čo vzhľadom ne uvedené vyznieva skôr účelovo. Pretože bol jedným z troch spoločníkov tejto obchodnej spoločnosti, bolo exekučné konanie vedené aj v zmysle § 113b Exekučného poriadku a 17. apríla 2018 bol vydaný príkaz na vykonanie exekúcie postihnutím obchodného podielu. Pokračovať ďalej vo vedení exekúcie podľa súdneho exekútora týmto spôsobom však nebolo možné, pretože obchodný podiel sťažovateľa ako povinného bol v zmysle zmluvy o prevode obchodného podielu prevedený na jeho súčasnú manželku. Navyše, v čase, keď ešte nedošlo k zadržaniu vodičského preukazu sťažovateľa, vykonávané úhrady priamo oprávnenému často nedosahovali ani jednu tretinu výšky bežného výživného, na ktorého plnenie bol súdom zaviazaný, a z obsahu spisu okresného súdu a exekučného spisu je zrejmé, že sťažovateľ sa systematicky zbavuje svojho majetku (okrem spomínaného prevodu obchodného podielu aj nehnuteľností, ako aj strelných zbraní, ktoré boli vo vlastníctve sťažovateľa).

22. Ústavný súd v závere konštatuje, že nezistil v namietanom exekučnom konaní také relevantné skutočnosti, ktoré by naznačovali reálnu možnosť vyslovenia porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, preto jeho sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (m. m. I. ÚS 592/2017).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. novembra 2018